

Олена МАМЧИЧ

Олена МАМЧИЧ народилася в Чернігові. Закінчила філологічний факультет Київського Національного університету. Більше ніж двадцять років, працює старшим викладачем кафедри слов'янської філології педуніверситету. Має наукові праці. Пише вірші українською та російською мовами. Поетичні добірки публікувалися у "Деснянській правді", "Гарті", "Чернігівських відомостях", "Чернігівському віснику". Підготовлені до друку кілька збірок поезій, але, на жаль, автор не має фінансової можливості їх видати.

В ЖИТТІ НЕВЧАСНИМ ВІДЧАЮ НЕМА

Кохання-вічне,
Як химерний світ,
Його пізнати –
Не дано нікому,
І знов пірнаю
Крізь багаття літ
В цю блискавку
Та божевілля грому.
Лечу у вирій
За роками вслід
Та не віддам нічого
Без прощання –
І зупиню собою
Щастя мить
Шаленого,
А все ж-мого
Кохання....

Як ці зірки відчуті знову
І неба відстань осягти?
Крізь погляд осені суворий
Своє кохання пронести?
І жар душі не остудити,
І подив сонця відчувать,
І щохвилини широко жити,
Не помічаючи проклять?
Все переконливо мінливо
У цьому світі без прикрас,
І тільки доля, в сніг і зливу,
Любов'ю захищає нас...

На середині шляху
тебе зупиню,
Увірвусь в твоє серце
коханням,
І печалі буття
я відразу спиню,
Все закривши
нестримним бажанням,
Заберу я до себе
турботи твої –
Іх достатньо
на кожному кроці –
Неціловані очі –
як сонце зорі,
Цілувати її буду-
так хочу...
Мій коханий,
щасливі твої кораблі –
Світ життя
перед ними відкритий,
І чекають на них
на далекій землі
Щастя,
доля
і чисті досвіт я...

Твої руки, моє кохання,
Обіймають осінній світ,
В небі сонце –
Неначе востаннє –
Крізь багаття медових літ.
Чую знову твою засторогу,
Мій спокусливий промінь
Весни,
Кличуть серце надії дороги
До бажання, у мрії та сні...

Ще до осені лишилось
Кілька літ,
Знову кличуть весни – крила
В свій політ,
Відкриває сонце стежку
В небеса –
І минають негаразди
Та гроза.
Погляд серця не відштовхує
Роки,
Та у небі щиро світяться
Зірки,
Осінь, осінь,
Скільки ще на світі жить,
Засмутившись під обіймами
Століть?...

Мости печалі
Крізь роки.
Минає літо.
Як білий папірець,
Війне зима.
Від осені

Нікуди не подітись –
Вона нещира
В самоті руна.
Блукає серцем,
В жалогах і зlobі,-
В житті невчаснім
Відчаю нема –
Цій загадково
Стриманій особі
Не віриться,
Що вже давно –
Сама...

